

ABSTRAKT

Cílem této diplomové práce je analyzovat a popsat české překladové protějšky anglických polovětných konstrukcí tvořených přítomným participiem nebo participiem perfekta, a to ve funkci postmodifikátoru a příslovečného určení. Ačkoliv v češtině existuje formální protějšek anglického participia – přechodník – je tento tvar považován za velmi příznakový a archaický. Na základě analýzy 210 vět excerpovaných ze tří děl současné americké beletrie popisuje práce pravidelné postupy, jichž se využívá při překladu zmiňovaných forem do češtiny. Potvrdila se zjištění předchozích studií, že zatímco angličtina upřednostňuje nominální a verbo-nominální způsoby vyjadřování, čeština spoléhá spíše na vyjadřování slovesné. Mezi překladovými protějšky převládají divergentní způsoby překladu, zejména finitní věty souřadně spojené s protějškem anglické věty hlavní. Ačkoli je překlad participia určitým tvarem slovesným explicitnější, koordinace obou vět v češtině umožňuje zachování vágnosti sémantického vztahu mezi nimi, typického pro participiální polovětné konstrukce.

Klíčová slova: participium, participiální věta, polovětná konstrukce, přechodník, postmodifikátor, přívlastek, adverbiale, příslovečné určení, překladové protějšky